

עכשיו תכתבי על זה

לגרום למילים לכסות את גופך ולברוא אותו מחדש.
להפוך אוויר למים, אבן להר, חתול לדרקון, את עצמך
לאדם שראוי לו להסתובב בעולם.

לדפנה מנדה-לוי

את אומרת שאת לא יודעת מהי ספרות, וד' צוחקת ואומרת שאת יודעת היטב. היא מבקשת ממך לכתוב על זה. זמן רב אינך כותבת את עצמך, או כל דבר אחר. אבל ד' מבקשת, ועל כן אין לך ברירה אלא לכתוב. כבר שכחת את תחושת ההיענות – להיענות למשימות ולברוא. כבר שכחת, אבל ד' אמרה לך לכתוב על זה. לכן שבת אל 1 בספטמבר 2006, אל חצר בית הספר, מלאה עד להתפקע, אל הזיכרון החיוור שהוא את את רוצה לשאול את ד' אם היא זוכרת אותך אז, עומדת במרכז הרחבה, ביום הראשון, לפני שהכול התחיל. לא ידעת כיצד להכיל את החלקים שהרכיבו את מה שנקרא: החיים שלך. את בת שתים עשרה וחצי, זה היום הראשון בבית הספר החדש, והגוף שלך מסרב לשתף פעולה. כבר זמן רב את מרגישה אותו זר ומוכר במקביל, מתרחב ומתכווץ, נמתח ומתכווץ, נתון בעיצומה של טרנספורציית התבגרות כעורה במיוחד. זה היום הראשון ללימודים, ועדיין לא פגשת במבט של ד'. עדיין לא למדת כיצד לחפש את המבט של ד' במורד המדרגות, בשביל המוביל מעלה, בין השיחים והאבנים של החצר האחורית, בכיתת כתיבה יוצרת. כל מה שרצית היה להסתתר מתחת לשמיכה. עמדת שם, במרכז הרחבה, הכתפיים שמוטות והעיניים חומקות מכל אפשרות של קשר. דמויות בטווח גילים מבלבל מתרוצצות מכל עבר, כפות רגליים יחפות על המרצפות הלוהטות של 1 בספטמבר, פרחי הסיגלון נמרחים תחת העור, והעור מסגיל. ריח הגויאבות, הריח שיום אחד תתגעגע אליו יותר מכול. אבל עדיין לא ידעת, עדיין לא פגשת במבטה של ד', עדיין לא למדת כיצד להניע את האותיות על הדף, ואת עצמך בין העולם הזה לעולמות מקבילים. לא רצית להיות שם, אבל גם לא רצית להיות בשום מקום אחר. זו הייתה המציאות, דלה וחמוצה,

סמיכה וגושיית. מכוסה בשכבת שומן, בפצעי התבגרות מתפקעים ממוגלה. חשבת שאת יודעת כיצד להסתתר מתחת לעור שלך, גם כאשר הוא מודלק, נפוח ואדמומי. עדיין לא ידעת דבר.

במהלך החודשים האחרונים, רגע לפני המעבר, למדת איך לשחק מחבואים. היית למתחבאת מקצועית. למדת להתחבא גם כשאינ מקום להסתתר ואין מי שסופר. ידעת שאף אחד לא מחפש אותך, ובכל זאת המשכת בחיפוש הנואש, העקר, אחר מקומות מחבוא. בימים ההם התחלת להסתתר מאחורי מדף הפנטזיה. מתחת לכריכות צבעוניות וקרירות, עם שמות זרים וצבעים מפתים. שמעת את הספירה המדומיינת מאחוריך וקפצת פנימה. נאחזות במילים ובסיפורים שאינם שלך, מאלצת אותם להתקיים לצידיך, במרחבים שמחוץ לדפים הבוהקים. יום אחד פגשת במבט של ד'. אולי היה זה ביום הראשון ההוא. אינך זוכרת את הפרטים. במערכת כתבו "שיעור כתיבה יוצרת", שם חלול שלא גילה דבר על העתיד לבוא. לא ידעת שרק שם תלמדי איך להתחבא באמת. לא ידעת שזה יהיה מחבוא מוצלח כל כך, שתתקשי למצוא בו את עצמך. גם ד' לא ידעה, כשנתנה לך את המשימה הראשונה.

למדת לקרוא ביום בו למדת לכתוב. את מגלה שעד עכשיו לא ידעת שום דבר. המילים רדפו אותך, נכרכו סביבך, אבל לא ידעת כיצד לשלוט בהן. עכשיו, בשיעור כתיבה יוצרת עם ד', בת שתיים עשרה וחצי, אינך יודעת איך מדברים עם אנשים אחרים, החולצה נמתחת על בטן ילדות עגולה, על שיניים ישרות, נחות מרווחות זו מזו, מחפשת אחר מבטה של ד'. עוד לא ידעת שאת יודעת לכתוב. ושם, עם עיפרון ביד, עם האחיזה העקומה של העיפרון ביד, ביד רועדת, במבט עיוור, את מניחה אותו על הדף, את מניחה את עצמך על הדף. המבט של ד' מונח עלייך ואת כותבת.

את לא זוכרת מה כתבת. כנראה לא ידעת גם אז מה את כותבת. את זוכרת את תחושת השליטה. תחושה שלא חשת כמותה זמן רב. אולי מעולם לא. את זוכרת את הרעד בין האצבעות, כשדמויות שאת יצרת, שאת קראת להן בשמן, התחילו לנוע סביבך. את מגלה שאמנם אינך יודעת איך לקרוא לעצמך, אבל את יודעת להעניק שמות לאחרים. אולי תמיד ידעת לעשות את מה שאת עושה כעת. היכן היית במהלך שתיים-עשרה השנים האחרונות, באיזה מין מקומות התחבאת? דוממים, מוחשיים, עלובים, קטנים מדי לגופך התופח. איך לא ידעת שאת יודעת להתחבא בין מילים, להניע את המילים סביבך, לגרום למילים לכסות כל חלקה בעולם, כל פיסת שמיים, כל פירור של אדמה לוהטת. לגרום למילים לכסות את גופך. לכסות את גופך ולברוא אותו מחדש. להפוך אוויר למים, אבן להר, חתול לדרקון, את עצמך לאדם שראוי לו להסתובב בעולם. לפעמים את נזכרת להרים את הראש רק כדי לבדוק אם מישהו עדיין מחפש אותך. את הפסקת לחפש מזמן.

אז את כותבת. את שתיים עשרה וחצי, וכותבת יותר מילים משתצליחי לכתוב אי פעם. את כותבת, מצליחה להפוך אפילו את חטיבת הביניים, את המבוכה התמידית, את ההתפתלות בכיסא, את השפלת המבט, לחלק מהמילים שלך. הדמויות מתחלפות, אך הסיפור ממשיך לספר את עצמו סביבך, הוא נרקם בהפסקה, מאחורי הספסל בחצר האחורית, כשהזיעה נידפת ממך, חריפה, כשאת יושבת לבדך, מחוץ למעגל ההתבגרות.

אבל את אינך לבד. אינך לבד עוד. גם אם נראה להם שכן, זו הכול העמדת פנים. את רצה יחפה, את מועכת את פרחי הסיגלון ברגלייך, את מביטה סביבך. אף אחד לא מבחין בזיק הירוק המפלח את עינייך, במבט המצליח להזדקף, באישונים המסוגלים לפגוש, אולי לראשונה, באישון האחר. את עדיין משחקת מחבואים, אבל את כבר לא בטוחה אם את הסופרת או המתחבאת. את ממציאה חוקים חדשים, את החוקים הישנים השארת מאחור. את ממציאה חוקים חדשים גם לעולמות אחרים, זרים, ששאלת ממדף הספרייה. עכשיו גם הם נתונים בידייך. לא עוד את הנסחפת, המשתרכת אחר עלילות מסובכות, אחר דמויות הפועלות בניגוד לרצונך. דמויות הגורמות לך להתכווץ בכאב ובאכזבה, כאשר המילים מסתיימות, כאשר הן מתפוגגות אל האין ונוטשות אותך לבדך. לא עוד. עכשיו העולם כולו נתון בידייך. עולמות שלא ניתנו לך מעולם. עכשיו את יכולה לבקש מהן להישאר, לדרוש מהן להישאר, והן מצייתות. לא ידעת כיצד לדרוש דבר מאף אחד. והנה, איש לא יודע, ואת מנהלת עולם שלם. עולמות מלאים.

לעיתים הם מתנגשים זה בזה. את מנסה להיכנס לאחו ירוק, ומוצאת עצמך באמצע קרב לחשים סוער. את מנסה לעוף בכדור פורח, ומוצאת את עצמך על סיפונה של ספינה שתכף תטבע. לפעמים את מצליחה לחלץ את עצמך ולפעמים הטביעה בלתי נמנעת. אז את מחכה למבט של ד' שישמש לך חבל, למשימה נוספת שתחלץ אותך שוב, שתתן לך מעבר מהעולם האחד אל העולם האחר.

לפעמים את מופתעת שאף אחד לא שואל אותך מדוע הרמת פתאום את המבט, מדוע השפתיים שלך נמתחות ברטט. אפילו הורייך. גם הם, כמוך, שקועים בעולמות אחרים, ואינם יכולים להבחין. ד' רואה. היא נותנת לך משימות כתיבה נוספות. את נענית. את אוהבת את המשימות של ד'. הן יקרות לך יותר מכל דבר אחר. היא כלל לא יודעת שהיא מצילה אותך. אינה יודעת שנתקעת למשך שבוע שלם בעולם של מפלצות רצחניות, ושאינך מצליחה לצאת לבד. כשהיא רואה היא מבקשת ממך שתכתבי על בניינים. היא מבקשת ממך לברוא עולם של נוזל. את מקשיבה לה. העולם הופך בהיר וכחול. רגע לפני שנגמר לך האוויר בריאות, המבט מבקש שתבראי עולם שבו מכתב מסתורי מגיע. את כותבת מכתב, והמכתב מגיע, ומשנה עולמות של אנשים רבים. העולם קורס אל תוך עצמו שנית, ושוב המבט של ד', ושוב משימה, ועוד אחת, ולפני שאת מסיימת את המחברת הראשונה שלך, מסתיימת השנה.

בסוף אותה השנה, שיעורי הכתיבה מפסיקים. את מפסיקה לברוא עולמות. את מפסיקה להסתתר. אי אפשר להסתתר ולחפש את ד' במקביל. בכל מקום המבט שלה נרקם ומתפוגג, בכל עבר יש ברק כחול רגעי, אך אינך מצליחה לאחוז בו, אינך מצליחה לחלץ ממנו את ההנחיות. כשהעפרון נוגע בכף ידך, היא רועדת. המציאות שלך מלאה עד להתפקע. את מבינה שתהיי חייבת לנקו גם אותה, אם תרצי יום אחד לשוב ולנדוד, לנדוד ולהניע ארצות רחוקות. את שוכחת שהכול התחיל ממשחק מחבואים. את פותחת מחברת וקוראת לה "יומן". את הופכת את עצמך לדמות הראשית, ומגיעה עצמך בין הדפים. ד' איננה, ואת עדיין מחפשת אותה. בכל מקום את מחפשת, מאחורי כל אות, תחת כל עמוד,

בתוך כל סיפור קצר. את חולמת לכתוב אותה בסיפור, לכתוב אותה ואותך, לשמור אותה בתוך הדפים, ולא לאפשר לה להיעלם לעולם.

יום אחד את מתקשרת אל ד'. את אומרת לה שאינך יודעת מהי ספרות. ד' שותקת, ואז צוחקת צחוק צלול ומקרקר. ד' צוחקת ואומרת לך, עכשיו תכתבי על זה. המבט של ד' מבקש, אז את כותבת.